

La invasió

Ens plagui o no de reconèixer-ho, el problema dels catalans és un problema demogràfic. Hem estat incapaçs d'omplir la terra, la nostra terra, i han hagut de venir uns altres a omplir-la. Mentre que les dones catalanes per uns motius migrats que no van més enllà d'un egoisme eixorc, s'han dedicat a "conversar la línia", les dones immigrants passen amb orgull i ostenten amb ufana llur ventres generosos i turgents com a auguri infal·lible de victòria. Mentre la nostra raça desenganyada, amb complex de vençuda o amb la ingènua i covarda il·lusió de ser més progressista, s'esmerça a construir taüts, la nova raça il·lusionada, s'afanya a guarnir bressols.

La nostra reacció inicial, instintiva però no massa enraonada, davant de la invasió massiva de gent de parla castellana, subsegüent a la guerra civil, va ésser d'aversió i menyspreu envers els immigrants. Superada, però, de mica en mica, aquesta posició discriminatòria i orgullosa, hem volgut veure en la massa immigrant no res més que un factor del redreçament econòmic del país i hem començat a proclamar els avantatges de la invasió, com qui escampa una cortina de fum per no veure'n les conseqüències perniciosos i els perills gravíssims que comporta per a la nostra supervivència com a comunitat nacional concreta; per a la nostra cultura, per a la nostra llengua, per a les nostres formes de vida, per a la pau social i per al benestar de tot, compresos aquells immigrants que el país necessita verament i que raonablement podria rebre. Aquí el nostre inveterat cofoisme ha tingut una nova ocasió de manifestar la seva càndida estupidesa.

Hem sabut fer, fins i tot, una generosa confessió de culpes pel nostre orgull, pel nostre suposat -i res més que suposat- esperit de superioritat, pels mots despectius amb què els hem qualificat, per la misèria de les barraques on de moment han hagut d'aixoplugar-se. Els hem planyut, els hem justificat, els hem desgremat, els hem agraït llur presència benèfica i desinteressada. Els hem parlat la seva llengua i no els hem ensenyat la nostra, com si la seva a Catalunya fos la normal i la nostra un delicte. Els hem situat, els hem entronitzat, els hem glorificat. N'hem fet un mite. Ja són els *altres catalans*. Aviat seran els *catalans* (és a dir, "los catalanes") i els *altres catalans* serem nosaltres. A Catalunya mateix. I bon goig si ens hi volen.

La majoria dels immigrants han trobat aquí la solució de llur problema personal o familiar, però no pas una solució completa, la que necessitaven per esdevenir uns ciutadans normals del nou país. No han pogut trobar -i en això la culpa ja no és principalment dels catalans- una comunitat humana en funcionament normal, un poble fet, capaç d'integrar-los, capaç de convertir aquestes masses sense consciència comunitària en ciutadans normals. Capaç, de fer-ne, no *altres catalans*, sinó catalans i prou.

A Catalunya hi ha els catalans i els no catalans. El que no pot haver-hi són els *altres catalans*. Perquè de catalans només n'hi ha d'una mena: Els catalans.

L'arribada massiva de forasters a Catalunya, ha coincidit amb l'èxode dels catalans. Centenars de milers de catalans viuen lluny dels nostres Països, i no pas tots de bon grat, quan tanta falta feien aquí. Són, aquests sí, *els altres catalans*. I d'aquests ningú no se'n recorda. Per aquests ningú no pateix. D'aquests no n'hem sabut crear un mite.

Benvinguts els immigrants que vénen a treballar a Catalunya, però els que vénen a manar i administrar no els necessitem. Això ja ho sabem fer, i hem de fer-ho nosaltres.

Ésser català no és fàcil. És una elecció, una tria. És l'assumpció d'una categoria espiritual i cívica reservada als valerosos i als intel·ligents. Nats o no als Països Catalans, de català no n'és qui vol, sinó qui pot.

Els catalans nadius hem d'oferir als immigrants la possibilitat d'esdevenir catalans com nosaltres. Cal que s'adonin que ésser català val la pena. Per això els catalans servils que, per sistema, davant de qualsevol immigrant parlen sempre en castellà, a més del trist espectacle de vilesa personal que li ofereixen, li barren el pas a la integració. Molts immigrants de bona voluntat lamenten que no poden aprendre el català, perquè a ells ningú no els el parla. Ens pensem que els fem una gràcia quan a un immigrant, sobretot si és un infant, li parlem castellà, i li fem un mal. Li fem impossible la integració, el condemnem a ésser sempre més un foraster, un discriminat, li prohibim d'esdevenir un ciutadà normal de Catalunya. I ens consolem dient que nosaltres som més educats que no pas ells. La veritat, però, és que som més vils.

Si tots els catalans plegats tinguéssim el sentit de la dignitat que té un sol manobre castellà, la immigració hauria representat la solució del problema demogràfic de Catalunya. Ja tots parlarien català. Però per a això ens cal alliberar-nos del nostre complex de vençuts.

L'única manera de no discriminar els immigrants és facilitar-los el camí d'esdevenir catalans.

Perquè els immigrants esdevinguin catalans normals, cal primerament que els catalans nadius siguem plenament catalans i res més que catalans. Sense rendicions prèvies, sense servilismes, sense complex de vençuts. Mostrant-nos a ells com a catalans, parlant-los sempre català i ajudant-los a parlar-lo. Així esdevindran catalans, no *dels altres*, sinó de l'única mena que n'hi ha. Així eliminarem tota discriminació.

Els immigrants no catalans senten com una veneració instintiva per la gallardia de les persones, per la dignitat, ni que sigui aparent. Ells s'imaginaven, en venir a

Catalunya, uns catalans ferrenys, orgullosos de llur catalanitat. Ens imaginaven àdhuc com un poble de *menjacastellans*. Si nosaltres haguéssim estat, solament en un apart mínima allò que ells s'afiguraven de nosaltres, avui tots els immigrants parlarien català.

Venien vençuts, però en arribar aquí s'han trobat amb un poble més vençut que no pas ells, servit, envilit, descatat, que no estima el tresor de la seva llengua i de la seva cultura, sense consciència ni dignitat nacional. I ens han pujat a cavall.

Mancada Catalunya d'elements de govern propi, sense escola, ni premsa, ni ràdio, ni televisió. Marginada i perseguida la llengua catalana i, encara, amb el servilisme dels catalans que es consideren obligats a parlar en castellà a qualsevol immigrant, per més que aquest entengui bé el català. Unes grans masses de nouvinguts no s'han integrat als Països Catalans.

Per aquest camí molts no s'hi integraran mai. El resultat és que avui constitueixen un poble dintre d'un altre poble. Un poble, és cert, sense consciència interna, fragments arplegadisos d'uns altres pobles destruïts per la "Madre Patria", sense consciència comunitària, però amb consciència de diferenciació. I, atès el servilisme dels catalans i la situació política del país, amb consciència de superioritat.

Són aquells que diuen: "Cataluña muy bien sin los catalanes", com si Catalunya s'hagués feta sola sense l'esforç dels catalans, o com si hagués estat creada per "Real Decreto". Són els qui no volen parlar català "porque no me da la gana" i amb aquesta expressió incivilitzada volen amagar llur incapacitat total per aprendre'l.

Els es consideren ciutadans de primera. "Estamos en Espanya", diuen afirmant els principis jurídics d'un predomini colonialista i d'una ocupació formal, però volen significar que "los españoles" són ells i només ells, i en això tenen raó. Els catalans ja els fem nosa. Ens consideren només com els estadans a precari d'una terra promesa a ells, pobre escollit. Som els infames cananeus votats a l'anatema i a l'extermini.

Si, a més d'això, nosaltres comencem a considerar-los tan catalans com nosaltres mateixos, ja tindran tots els títols de possessió del país. Aleshores, ¿quina necessitat sentiran de catalanitzar-se? I els catalans, què hi fem encara a Catalunya?

La integració dels immigrants no es farà tota sola. Hem de fer-la els catalans, cadascú des del seu lloc de relació i de responsabilitat. Mentre l'Estat espanyol ens negui tot instrument de vida comunitària, cada català ha d'ésser un franc tirador de la reconquesta de Catalunya.

La solució del problema migratori pot ésser: O la catalanització dels immigrants, o l'espanyolització dels catalans. O bé la integració dels immigrants a la nostra comunitat catalana, o la desaparició graonada, però accelerada de Catalunya com a poble. Els catalans serem uns mal nascuts si no triem irrevocablement i fem efectiva la primera solució.

Som a casa nostra i hi som per dret propi. Hem de mantenir íntegra la catalanitat, no solament per nosaltres, sinó pels catalans que aniran venint al món. Perquè aquests catalans que encara han de néixer no puguin mai acusar-nos com una generació de servils, de venals, de traïdors, de lladres.

Els catalans hem de triar entre una Catalunya nova o "Múrcia la Nueva".

Per a un immigrant, viure a Catalunya, ésser pare de catalans i sentir-se català, no és cap injúria a la seva terra d'origen. Per a ells la Pàtria no ha d'ésser solament la tomba dels pares, sinó també el bressol dels fills. La injúria ens la fa el foraster que viu aquí com un conquistador i el català que hi viu com un traïdor.

¿Quins motius tenen els immigrants per sentir-se tan aferrissadament espanyols? És lògic que se sentin andalusos, gallecs, murcians; però espanyols no. ¿Què els ha donat Espanya? Misèria a la terra llur. Després, una maleta de fusta i un bitllet de la RENFE per emigrar als Països Catalans.

Els catalans som gent oberta i sentimental, que ens hem solidaritzat sempre cordialment -de vegades ingènua- amb totes les grans reclamacions de justícia i de llibertat. Hem plorat sobre els indis i els irlandesos, sobre els xipriotes i els algerians, sobre els jueus i els negres, sobre els vietnamites i els palestincens. Sobre tots els perseguits i colonitzats, sobre tots els exilis i totes les presons i tots els camps de concentració. També -no cal dir-ho- hem plorat sobre els nostres immigrants. Potser ja seria hora que ploréssim sobre nosaltres mateixos i sobre els nostres fills. Sobre la nostra Catalunya ocupada, envaïda, colonitzada, escorxada i emmordassada. Sobre els catalans exiliats, empresonats, torturats, afusellats, humiliats, aporrinats, marginats, asservits. Tothom és de plànyer i nosaltres no?

L'home té dret a viure on pugui i on vulgui. Però el dret a ficar-se a casa d'un altre implica l'obligació de respectar les formes de vida del país d'entrada. El contrari és un acte d'hostilitat i una traïció.

Els drets dels naturals d'un país no són pas menys que els drets dels immigrants. Una ànima nacional, igualment com una frontera política, gaudeix del dret d'ésser defensada. Una vida nacional, amb tot el que representa, no pot ésser abandonada al principi de la llibertat -del desordre- immigratòria. El dret ultrancer d'immigració massiva no és menys antidemocràtic i antiliberal que el dret d'invasió armada.

A Catalunya, els Drets de l'Home no poden sobreposar-se als Drets de l'Home Català.

Nacionalisme català. Idees i pensaments de Mossèn Josep Armengou, pàg. 131-136.

